

**Consiliul Superior al Magistraturii
Institutul Național al Magistraturii**

**Concurs de promovare a judecătorilor și procurorilor în funcții de execuție
din data de 16 septembrie 2018**

**Proces-verbal din data de 25 septembrie 2018
privind soluționarea contestațiilor la barem
pentru disciplina „Drept administrativ”**

Întocmit de **Subcomisia de soluționare a contestațiilor-Drept administrativ**, cu privire la contestațiile la baremul de notare și evaluare, formulate de candidații menționați în Anexa atașată, în temeiul art. 20 alin. 4 din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor și procurorilor, referitoare la baremul stabilit pentru probele de tip grilă la materia „Drept administrativ”.

Pentru concursul de promovare a judecătorilor în funcții de execuție la CURTEA DE APEL au formulat contestații 17 candidați, astfel:

La Proba Teoretică au fost formulate contestații cu privire la 2 întrebări:

12 G1 (6 G2, 3 G3, 16 G4), contestată de 2 candidați (B1385 și B2008):

Ambele contestații se resping, argumentele contestatorilor fiind înlăturate, întrucât:

Varianta B nu este corectă, deoarece art. 50¹ alin. 5 din OUG nr. 34/2006 prevede că „este interzisă modificarea/completarea informațiilor cuprinse în invitația de participare/anunțul de participare prin intermediul clarificărilor și fără publicarea unei erate”. Mai mult, clarificările nu sunt enumerate printre excepțiile expres și limitativ prevăzute la art. 179 alin. 4 lit. a)-c) din OUG nr. 34/2006 și nici nu se confundă cu situația de excepție prevăzută la art. 179 alin. 4 lit. c), respectiv cu „măsurile de remediere dispuse de autoritatea contractantă în temeiul art. 256¹ alin. (3) și art. 256³ alin. 1”, astfel cum în mod eronat susține unul dintre contestatori.

În aceste condiții, nu are relevanță dacă autoritatea contractantă a prelungit termenul de depunere a ofertelor, conform art. 179 alin. 5, întrucât acest text de lege are în vedere doar „modificările de natura celor permise potrivit prevederilor alin. 4”

Varianta C nu este corectă, întrucât art. 179 alin. 4 lit. b) trebuie coroborat cu art. 50¹ alin. 5 din OUG nr. 34/2006, rezultând că și în situația modificărilor aduse prin hotărâri judecătorești definitive este necesară publicarea unei erate, nefiind suficientă doar încărcarea în S.E.A.P. de către autoritatea contractantă a hotărârii judecătorești definitive.

Varianta A este singura corectă, fiind în concordanță cu prevederile art. 179 alin. 4 lit. c) și alin. 5, coroborate cu cele ale art. 50¹ alin. 5 din OUG nr. 34/2006.

14 G1 (12 G2, 12 G3, 11 G4), contestată de un candidat (B1512):

Contestația se respinge, argumentele contestatorului fiind înlăturate, întrucât:

Varianta C nu este corectă, întrucât, la par. 20 din decizia nr. 267/2014, Curtea Constituțională a arătat că, în cazul invocării excepției de nelegalitate, „noțiunea de contencios administrativ nu o implică în mod necesar și pe cea de instanță de contencios administrativ”.

Varianta B nu este corectă, întrucât, deși la par. 20 din decizia nr. 267/2014, Curtea Constituțională a arătat că „noțiunea de contencios administrativ nu o implică în mod necesar și pe cea de instanță de contencios administrativ”, totuși varianta B are în vedere dacă această statuire se aplică „cererilor formulate de persoana vătămată prin ordonanțe sau dispoziții din ordonanțe declarate neconstituționale”. Or, în legătură cu această ipoteză specifică, tot la par. 20, Curtea a menționat următoarele: „(...) constituantul, în cuprinsul ultimei teze a art. 126 alin. 6, a rezervat această exclusivitate de competență doar în privința cererilor persoanelor vătămate prin ordonanțe sau dispoziții din acestea declarate neconstituționale. Este singura materie asupra căreia constituantul a precizat distinct cărei instanțe judecătorești îi revine competența de soluționare, iar acest tratament diferit se justifică prin natura specială a acestor cereri”.

Varianta A este singura corectă, fiind în concordanță cu cele statuate de Curtea Constituțională la par. 24 din decizia nr. 267/2014: „(...) în privința actelor administrative cu caracter normativ, controlul judecătoresc se declanșează numai pe calea acțiunii directe de anulare întemeiate pe Legea nr. 554/2004, competența de soluționare aparținând secțiilor de contencios administrativ de la nivelul tribunalului, curții de apel sau instanței supreme”.

La Proba Practică au fost formulate contestații cu privire la 8 întrebări:

1 G1 (9 G2, 2 G3, 2 G4), contestată de un candidat (B2011):

Contestația se respinge, întrucât varianta C, indicată de contestator, nu este corectă.

Astfel, în mod corect instanța a dat prioritate soluționării excepției inadmisibilității acțiunii, iar nu cererii de sesizare a Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate invocată de reclamant, întrucât orice cerere, inclusiv cea de sesizare a Curții Constituționale, poate fi formulată doar într-un cadru procesual admisibil. Or, față de prevederile art. 9 alin. 5 din Legea nr. 554/2004, este evident că acțiunea având ca obiect anularea unei ordonanțe de urgență este inadmisibilă, acest tip de act normativ putând fi contestat doar pe calea excepției de neconstituționalitate, nu și printr-o acțiune directă în contencios administrativ.

În condițiile în care excepția de neconstituționalitate a OUG nr. 95/2014 privea fondul litigiului, iar nu admisibilitatea acțiunii (prin raportare la obiectul acesteia), rezultă că în mod corect instanța s-a pronunțat mai întâi cu privire la excepția de inadmisibilitate și apoi, constatând că acțiunea este inadmisibilă, a respins cererea de sesizare a Curții Constituționale, întrucât excepția de neconstituționalitate a OUG nr. 95/2014 este inadmisibilă, în raport de art. 29 alin. 5 și alin. 1 din Legea nr. 47/1992, neavând legătură cu soluționarea cauzei.

În acest context, nu au relevanță susținerile contestatorului referitoare la îngrădirea accesului la instanță, întrucât acesta nu este un drept absolut, ci poate suferi anumite limitări, așa cum a statuat constant atât Curtea Constituțională, cât și Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

2 G1 (7 G2, 8 G3, 10 G4), contestată de un candidat (B1884):

Contestația se respinge, argumentele contestatorului fiind înlăturate, întrucât Subcomisia de elaborare a subiectelor nu a încălcat prevederile art. 13 pct. 1 lit. a) din Regulamentul aprobat prin hotărârea C.S.M. nr. 621/2006, elaborarea speței în discuție fiind în concordanță cu tematica și bibliografia aprobate și publicate de C.S.M. și I.N.M.

Astfel, speța în discuție se întemeiază pe texte legale cuprinse în acte normative ce au fost menționate în tematică/bibliografie, respectiv art. 70 din Legea nr. 161/2003 și art. 46 alin. 1 din Legea nr. 215/2001. Includerea în tematică/bibliografie a deciziei Î.C.C.J. nr. 5036/18.04.2013 (în care se analizează o anumită situație de conflict de interese) nu are și nu poate avea semnificația elaborării subiectelor de la proba practică prin raportare la o situație de fapt și de drept identică cu cea din decizia judecătorească menționată. Fiind vorba despre proba practică, prin elaborarea acestei spețe s-a urmărit verificarea capacității candidaților de a aplica prevederile relevante din Legea nr. 161/2003 și din Legea nr. 215/2001, la o situație de fapt concretă, cu care se pot întâlni în activitatea de judecată.

În acest context, nu pot fi primite argumentele contestatorului, în sensul că problema de drept din speță nu s-ar regăsi în tematică/bibliografie sau că speța ar fi „inspirată” din decizia Î.C.C.J. nr. 3335/01.11.2017, care nu este inclusă în tematica/bibliografia de concurs.

3 G1 (5 G2, 9 G3, 6 G4), contestată de 8 candidați (B1512, B1544, B1667, B1884, B1888, B1953, B2008, B2011):

Toate contestațiile se resping, argumentele contestatorilor fiind înlăturate, întrucât:

Contrar susținerilor unora dintre contestatori, Subcomisia de elaborare a subiectelor nu a încălcat prevederile art. 13 pct. 1 lit. a) din Regulamentul aprobat prin hotărârea C.S.M. nr. 621/2006, elaborarea speței în discuție fiind în concordanță cu tematica și bibliografia aprobate și publicate de C.S.M. și I.N.M. Astfel, speța se întemeiază pe texte legale cuprinse în acte normative ce au fost menționate în tematică/bibliografie, respectiv art. 178 alin. 2, art. 179 alin. 2, art. 188 alin. 2 din OUG nr. 34/2006, precum și pe dispozițiile relevante ale OUG nr. 66/2011.

Includerea în tematica/bibliografia de concurs a deciziei Î.C.C.J. nr. 2002/14.05.2015 (în care se analizează caracterul restrictiv al unei cerințe privind capacitatea tehnică și/sau profesională din perspectiva elaborării de către experți a unor proiecte similare în administrație publică) nu are și nu poate avea semnificația elaborării subiectelor de la proba practică prin raportare la o situație de fapt și de drept identică cu cea din decizia judecătorească menționată.

Fiind vorba despre proba practică, prin elaborarea speței s-a urmărit verificarea capacității candidaților de a aplica prevederile relevante din OUG nr. 34/2006 și OUG nr. 66/2011 la o situație de fapt concretă, cu care se pot întâlni în activitatea de judecată, astfel că nu poate fi primită susținerea că în tematică/bibliografie nu au fost incluse decizii similare ale Î.C.C.J.

De altfel, speța putea fi rezolvată, *mutatis mutandis*, prin raportare la raționamentul dezvoltat de Î.C.C.J. în următoarele considerente relevante ale deciziei nr. 2002/14.05.2015: „impunerea cerinței referitoare la experiența profesională specifică *în administrație publică* pentru membrii echipei de specialiști și managerul de proiect reprezintă o *cauză de restrângere* a participării operatorilor economici care, deși dețin personal calificat prin prisma cerințelor referitoare la studii și a experienței profesionale specifice, nu fac dovada experienței profesionale specifice *în administrație publică*.” Plecând de la aceste considerente ale Î.C.C.J. (iar nu cele subsecvente, referitoare la participarea la un proiect identic sau similar), se observă că enunțul speței contestate cuprinde informații clare și suficiente pentru conturarea unui raționament juridic

corect și pentru alegerea variantei de răspuns A, în condițiile în care, la prezentarea situației de fapt, s-a arătat că prima cerință de calificare considerată restrictivă privește „încheierea și îndeplinirea cu succes, în ultimii 3 ani, a cel puțin unui contract de servicii de complexitate similară, în cadrul implementării unui proiect *finanțat din fonduri europene*. (...) Demonstrarea experienței similare în susținerea capacității de implementare a proiectului nu trebuie să fie determinată de *natura sursei de finanțare*, ci de abilitățile persoanelor implicate în proiect”.

Faptul că în cuprinsul deciziei Î.C.C.J. nr. 2002/14.05.2015 s-a arătat că nu ar fi fost restrictivă cerința dacă s-ar fi referit la un proiect similar (iar nu identic) nu este de natură a conduce la concluzia că speța nu ar fi în concordanță cu tematica/bibliografia de concurs, întrucât, pe lângă faptul că s-a urmărit verificarea capacității candidaților de a aplica prevederile relevante din OUG nr. 34/2006 și OUG nr. 66/2011 la o anumită situație de fapt, lecturarea cu atenție a considerentelor deciziei nr. 2002/14.05.2015 conducea la alegerea variantei corecte de răspuns. De altfel, sunt nerelevante susținerile contestatorilor referitoare la distincția făcută de Î.C.C.J., în cuprinsul deciziei nr. 2002/14.05.2015, între impunerea participării la un proiect identic și unul similar, întrucât în speța contestată caracterul restrictiv al primei cerințe rezultă din impunerea sursei de finanțare a proiectului pentru demonstrarea experienței similare.

Întrucât datele prezentate în enunțul speței sunt clare și suficiente pentru a se constata că ambele cerințe minime de calificare au caracter restrictiv, astfel cum a reținut autoritatea pârâtă, rezultă că variantele B și C sunt greșite, singura variantă corectă fiind cea de la litera A.

În altă ordine de idei, contrar susținerii unuia dintre contestatori, Subcomisia de elaborare a subiectelor nu a încălcat prevederile art. 13 pct. 1 lit. d¹) din Regulamentul aprobat prin hotărârea C.S.M. nr. 621/2006, nefiind dovedită împrejurarea că speța în discuție ar conține probleme de drept controversate în doctrină sau în practica judiciară. Sub acest ultim aspect, caracterul controversat al unei probleme de drept nu poate fi socotit dovedit prin depunerea a 2 decizii de speță, astfel că nu poate fi primită solicitarea contestatorului de anulare a întrebării.

4 G1 (2 G2, 6 G3, 4 G4), contestată de 3 candidați (A1070, A111, B1385):

Toate contestațiile se resping, argumentele contestatorilor fiind înlăturate, întrucât:

Variantele A și C nu sunt corecte, întrucât ordonanța Comisiei de cercetare a averilor nr. Z/09.12.2016 nu este un act administrativ, deoarece nu produce efecte juridice de sine-stătătoare, nefiind îndeplinită una dintre condițiile prevăzute la art. 2 alin. 1 lit. c) din Legea nr. 554/2004.

Ordonanța în discuție reprezintă actul de sesizare a Curții de apel de către Comisia de cercetare a averilor, astfel cum prevede art. 10⁴ alin. 1 lit. a) din Legea nr. 115/1996.

Ordonanța de sesizare a Curții de apel nu se confundă cu ordonanța de clasare a cauzei (prevăzută la art. 10⁴ alin. 1 lit. b) din Legea nr. 115/1996), aceasta din urmă având natura unui act administrativ, în sensul dispozițiilor art. 2 alin. 1 lit. c) din Legea nr. 554/2004, întrucât pune capăt procedurii de evaluare a averii, declanșate de Agenția Națională de Integritate.

În acest context, indicarea de către un contestator a deciziilor Î.C.C.J. nr. 1151/2016 și nr. 2272/2014 nu are relevanță, întrucât în cuprinsul acestora instanța supremă a stabilit caracterul de act administrativ al ordonanței de clasare (art. 10⁴ alin. 1 lit. b) din Legea nr. 115/1996), iar nu al celei de sesizare a Curții de apel de către Comisie (art. 10⁴ alin. 1 lit. a) din Legea nr. 115/1996).

De asemenea, nu este relevantă pentru soluționarea speței nici decizia Î.C.C.J. nr. 5637/07.06.2013, indicată în tematica/bibliografia de concurs, întrucât în cuprinsul acesteia instanța supremă a statuat asupra naturii juridice a raportului de evaluare întocmit de A.N.I. în temeiul art. 17 din Legea nr. 176/2010, iar nu asupra ordonanței de sesizare a Curții de apel de către Comisia de cercetare a averilor. Considerentul din cuprinsul acestei decizii, în sensul că

„raportul de evaluare se poate contesta numai odată cu actul final al Comisiei de cercetare a averilor” privește situația în care Comisia pronunță ordonanță de clasare a cauzei, în temeiul art. 10⁴ alin. 1 lit. b) din Legea nr. 115/1996, iar nu ordonanță de sesizare a Curții de apel.

Relevantă pentru corecta soluționare a speței contestate poate fi, însă, decizia Î.C.C.J. nr. 3482/26.09.2014, inclusă în tematica/bibliografia de concurs, prin care se tratează chestiunea inadmisibilității acțiunii ce are ca obiect raportul de evaluare prin care A.N.I. a identificat indicii cu privire la săvârșirea infracțiunii de conflict de interese, prevăzut de art. 253¹ din Codul penal, și a sesizat Parchetul. În cuprinsul acestei decizii, Î.C.C.J. a stabilit că raportul de evaluare prin care se sesizează organele de cercetare penală este o sesizare și nu reprezintă un act administrativ, pentru a putea face obiectul controlului de contencios administrativ. Chiar dacă actul supus analizei Î.C.C.J. este diferit, soluția privind inadmisibilitatea acțiunii este valabilă și în situația ordonanței prevăzute de art. 10⁴ alin. 1 lit. a) din Legea nr. 115/1996, întrucât reprezintă actul de sesizare a Curții de apel de către Comisia de cercetare a averilor, iar nu un act administrativ, în sensul dispozițiilor art. 2 alin. 1 lit. c) din Legea nr. 554/2004.

Întrucât ordonanța Comisiei de cercetare a averilor, emisă în temeiul art. 10⁴ alin. 1 lit. a) din Legea nr. 115/1996, nu este act administrativ, astfel că nu poate face obiectul acțiunii în contencios administrativ, rezultă că varianta B de răspuns este singura corectă.

În altă ordine de idei, contrar susținerii unuia dintre candidați, Subcomisia de elaborare a subiectelor nu a încălcat prevederile art. 13 pct. 1 lit. d¹) din Regulamentul aprobat prin hotărârea C.S.M. nr. 621/2006, speța în discuție neconținând probleme de drept controversate în doctrină sau în practica judiciară. Deciziile Î.C.C.J. nr. 1151/2016 și nr. 2272/2014, indicate și depuse de contestator, nu au relevanță, întrucât, după cum s-a arătat deja, în cuprinsul acestora instanța supremă a stabilit caracterul de act administrativ al ordonanței de clasare a cauzei, iar nu al ordonanței de sesizare a Curții de apel de către Comisia de cercetare a averilor. Pentru aceeași rațiune, nu este relevantă nici invocarea de către contestator a Minutei Întâlnirii reprezentanților C.S.M. cu președinții secțiilor de contencios administrativ și fiscal de la Înalta Curte de Casație și Justiție și curțile de apel, desfășurată la București în perioada 26-27 martie 2015, dezbaterile purtând asupra naturii juridice a ordonanței de clasare, iar nu a celei de sesizare a Curții de apel.

Ca atare, nu poate fi primită solicitarea acestui contestator de anulare a întrebării.

5 G1 (10 G2, 1 G3, 1 G4), contestată de un candidat (B1358):

Contestația se respinge, întrucât Subcomisia de elaborare a subiectelor nu a încălcat prevederile art. 13 pct. 1 lit. d) din Regulamentul aprobat prin hotărârea C.S.M. nr. 621/2006, speța în discuție nefiind identică cu speța 5 G2, ce a fost dată la examenul de promovare din anul 2016. Situațiile de fapt din cele două spețe de concurs fiind diferite, nu se poate susține că excepția lipsei calității procesuale active trebuia soluționată în aceeași modalitate în ambele spețe.

6 G1 (8 G2, 4 G3, 9 G4), contestată de 4 candidați (A111, B1839, B1996, B2011):

Toate contestațiile se resping, argumentele contestatorilor fiind înlăturate, întrucât:

Variantele A și C nu sunt corecte, astfel cum susțin unii dintre contestatori, deoarece prin stabilirea competenței de soluționare a întregii cauze în favoarea Judecătoriei Sectorului 4, conform regulatorului de competență (decizia Curții de Apel București nr. 2121/03.09.2015), a fost tranșată definitiv nu doar chestiunea conflictului negativ de competență ivit între judecătorie și tribunal, ci și regimul pe care hotărârea îl va avea din punctul de vedere al căilor de atac (în speță interesează specializarea secției instanței competente material a soluționa apelul).

Faptul că, după pronunțarea regulatorului de competență, Judecătoria sectorului 4 a disjuns capetele de cerere care i-au atras competența și a soluționat doar cererea adițională, nu poate reprezenta o împrejurare care să determine stabilirea în calea de atac a unei competențe diferite de cea care ar fi existat dacă acțiunea ar fi fost soluționată integral prin aceeași hotărâre. Aceasta întrucât niciun text din Codul de procedură civilă nu conferă instituției disjungerii vreo semnificație sub aspectul stabilirii competenței, astfel că specializarea secției instanței competente a soluționa apelul se menține și după ce s-a dispus disjungerea unor capete de cerere.

Astfel cum se reține în primul regulator de competență, prin aplicarea regulii cuprinse la art. 123 alin. 1 din Codul de procedură civilă, competența de a soluționa capetele de cerere având ca obiect anularea actelor administrative a fost stabilită în favoarea Judecătoriei sectorului 4, deci în favoarea unei instanțe de drept comun (civile), astfel că secția instanței competente material a soluționa apelul este Secția a V-a civilă, iar nu Secția a II-a contencios administrativ și fiscal.

În altă ordine de idei, contrar susținerii unuia dintre contestatori, Subcomisia de elaborare a subiectelor nu a încălcat prevederile art. 13 pct. 1 lit. d¹) din Regulamentul aprobat prin hotărârea C.S.M. nr. 621/2006, nefiind probată împrejurarea că speța ar conține probleme de drept controversate în doctrină sau în practica judiciară.

7 G1 (1 G2, 7 G3, 3 G4), contestată de 7 candidați (B1426, B1427, B1544, B1599, B1839, B1888, B1953):

Contestațiile se resping, întrucât varianta C, indicată de toți contestatorii, nu este corectă.

Astfel, nu sunt incidente dispozițiile art. 84 lit. c), ci dispozițiile art. 84 lit. a) din Legea nr. 188/1999, din datele speței rezultând că răspunderea patrimonială a funcționarului public este angajată pentru pagubele produse cu vinovăție patrimoniului autorității publice în care funcționează (A.N.A.F.), iar nu pentru daunele plătite de această autoritate publică, în calitate de comitent, unor terțe persoane, în temeiul unei hotărâri judecătorești definitive.

Contrar susținerilor contestatorilor, răspunderea autorității publice pentru prejudiciul cauzat prin emiterea nelegală a deciziei de încetare a raportului de serviciu nu este o răspundere a comitentului pentru prepus (răspundere pentru fapta altuia), în condițiile art. 1373 din Codul civil, ci este o formă specifică de răspundere administrativ-patrimonială, angajată în condițiile art. 106 alin. 1 din Legea nr. 188/1999, text care are următoarea reglementare: „În cazul în care raportul de serviciu a încetat din motive pe care funcționarul public le consideră netemeinice sau nelegale, acesta poate cere instanței de contencios administrativ anularea actului administrativ prin care s-a constatat sau s-a dispus încetarea raportului de serviciu, în condițiile și termenele prevăzute de Legea nr. 554/2004, precum și plata de către autoritatea sau instituția publică emitentă a actului administrativ a unei despăgubiri egale cu salariile indexate, majorate și recalculat, și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat funcționarul public”.

Din moment ce în speță este incidentă ipoteza prevăzută la art. 84 lit. a) din Legea nr. 188/1999, devin aplicabile prevederile art. 85 alin. 1 din același act normativ, potrivit cărora repararea pagubelor aduse autorității publice se dispune prin emiterea de către conducătorul autorității publice a unui ordin sau a unei dispoziții de imputare, în termen de 30 de zile de la constatarea pagubei, sau, după caz, prin asumarea unui angajament de plată.

Având în vedere că repararea pagubei se dispune prin emiterea unui ordin/dispoziții de imputare sau prin asumarea unui angajament de plată, iar nu printr-o acțiune în despăgubire adresată direct instanței de judecată, rezultă că în speță instanța trebuia să admită excepția inadmisibilității acțiunii, varianta A de răspuns fiind singura corectă.

Contrar susținerilor unuia dintre contestatori, Subcomisia de elaborare a subiectelor nu a încălcat prevederile art. 13 pct. 1 lit. a) din Regulamentul aprobat prin hotărârea C.S.M. nr. 621/2006, elaborarea speței în discuție fiind în concordanță cu tematica și bibliografia aprobate și publicate de C.S.M. și I.N.M. Astfel, speța se întemeiază pe dispozițiile art. 84, art. 85 și art. 106 din Legea nr. 188/1999, act normativ ce a fost menționat în tematică și/sau în bibliografie.

Nu are relevanță faptul că în tematică și/sau în bibliografie nu au fost incluse decizii similare pronunțate de Î.C.C.J., întrucât, fiind vorba despre proba practică, prin elaborarea acestei spețe s-a urmărit verificarea capacității candidaților de a aplica prevederile relevante din Legea nr. 188/1999 la o situație de fapt concretă, cu care se pot întâlni în activitatea de judecată.

De asemenea, Subcomisia de elaborare a subiectelor nu a încălcat prevederile art. 13 pct. 1 lit. d¹) din Regulamentul aprobat prin hotărârea C.S.M. nr. 621/2006, nefiind dovedită împrejurarea că speța ar conține probleme de drept controversate în doctrină sau în practică. Sub acest ultim aspect, caracterul controversat al unei probleme de drept nu poate fi socotit dovedit prin depunerea de către un candidat a 2 decizii de speță.

Ca atare, nu poate fi primită solicitarea acestui contestator de anulare a întrebării.

8 G1 (6 G2, 10 G3, 8 G4), contestată de un candidat (B1839):

Contestația se respinge, întrucât varianta A, indicată de contestator, nu este corectă.

Nu poate fi primită susținerea contestatorului, potrivit căreia din enunțul speței nu rezultă că instanța de recurs a pus în discuție un alt moment de la care să înceapă cursul termenului de prescripție. Din speță rezultă că instanța de recurs a fost investită cu motivul de casare prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 8 din Codul de procedură civilă, recurentul criticând modalitatea de aplicare a normei de drept material cuprinse la art. 19 din Legea nr. 554/2004, în partea referitoare la „data la care a cunoscut sau trebuia să cunoască întinderea pagubei”.

Sub acest aspect, în speță se menționează că, în opinia recurentului, instanța de fond a soluționat greșit excepția prescripției dreptului la acțiune, stabilind eronat că termenul de 1 an curge de la data pronunțării deciziei nr. 2443/17.04.2013, în loc de data pronunțării deciziei nr. 2970/11.06.2007. În aceste condiții, este evident că instanța de recurs are de verificat dacă instanța de fond a aplicat corect teza finală a art. 19 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, prin raportare la cele două momente diferite indicate în speță (11.06.2007, respectiv 17.04.2013).

Dispozițiile art. 404 și art. 477 din Codul de procedură civilă, indicate de contestator, nu sunt incidente, întrucât recursul nu este o cale de atac devolutivă, neavând loc o rejudecare în fond a pricinii, ci doar un control de legalitate a hotărârii atacate, strict din perspectiva motivelor de casare expres și limitativ arătate la art. 488 alin. 1 din Codul de procedură civilă.

Pentru concursul de promovare a judecătorilor în funcții de execuție la TRIBUNAL au formulat contestații 9 candidați, astfel:

La Proba Teoretică au fost formulate contestații cu privire la 5 întrebări:

3 G1 (10 G2, 5 G3, 18 G4), contestată de 3 candidați (B1500, B1586, B2003):

Contestațiile se resping, argumentele contestatorilor fiind înlăturate, întrucât:

Varianta B, indicată de unul dintre contestatori, nu este corectă, întrucât adresarea contestației administrative împotriva titlului de creanță, potrivit art. 46 și urm. din OUG nr. 66/2011, este o condiție de admisibilitate pentru exercitarea acțiunii în contencios administrativ.

Contestatorii interpretează greșit dispozițiile art. 46 alin. 2 din OUG nr. 66/2011, potrivit cărora „contestația este o cale administrativă de atac și nu înlătură dreptul la acțiune al celui care se consideră lezat în drepturile sale printr-un act administrativ, în condițiile legii”, susținând că acest text instituie un drept de opțiune între adresarea contestației administrative și sesizarea instanței de contencios administrativ, în acest din urmă caz cu respectarea art. 7 din Legea nr. 554/2004. În realitate, textul de lege precitat nu conferă caracter facultativ procedurii contestației administrative, ci subliniază caracterul administrativ al acesteia, în sensul că parcurgerea sa nu înlătură ulterior dreptul la acțiune judiciară. Textul legal nu stabilește că neparcurgerea procedurii contestației administrative nu înlătură dreptul la acțiune, ci că parcurgerea acestei proceduri nu exclude accesul ulterior la instanța de judecată. Însă, este important de subliniat că sesizarea instanței trebuie să se facă „în condițiile legii”, adică după obținerea unei decizii de soluționare a contestației administrative, având în vedere că, potrivit art. 51 alin. 2 din OUG nr. 66/2011, obiectul acțiunii în contencios administrativ îl reprezintă decizia de soluționare a contestației (care este definitivă în sistemul căilor administrative de atac), iar nu direct titlul de creanță.

Controlul de legalitate asupra titlului de creanță se poate face, așadar, exclusiv în cadrul unei acțiuni formulate împotriva deciziei de soluționare a contestației administrative, ceea ce face ca procedura contestației administrative să devină o condiție de admisibilitate a acțiunii judiciare.

Nici varianta C, indicată de doi contestatori, nu este corectă, întrucât adresarea contestației administrative împotriva titlului de creanță, potrivit dispozițiilor art. 46 din OUG nr. 66/2011, nu este alternativă cu plângerea prealabilă prevăzută de art. 7 din Legea nr. 554/2004.

Astfel, regulile de drept comun cuprinse în Legea nr. 554/2004 se aplică numai în cazul în care prin legi speciale nu sunt stabilite alte condiții și termene de sesizare a instanței de contencios administrativ. Or, OUG nr. 66/2011 are caracter de lege specială în raport cu Legea nr. 554/2004 și o înlătură pe aceasta din urmă de la aplicare, conform principiului *specialia generalibus derogant*, instituind reguli specifice în ceea ce privește conținutul contestației administrative (art. 47), procedura urmată (art. 47-49), soluțiile ce se pot pronunța (art. 50), precum și obiectul acțiunii în contencios administrativ (art. 51).

În consecință, varianta A este singura corectă, adresarea contestației administrative împotriva titlului de creanță, potrivit dispozițiilor art. 46 și urm. din OUG nr. 66/2011, fiind o condiție de admisibilitate pentru exercitarea acțiunii în contencios administrativ.

7 G1 (4 G2, 10 G3, 5 G4), contestată de un candidat (A1107):

Contestația se respinge, întrucât varianta C, indicată de contestator, nu este corectă.

Astfel, întrebarea vizează care este semnificația caracterului facultativ al jurisdicțiilor administrative speciale, prevăzut la art. 6 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, și anume aceea că persoana vătămată într-un drept subiectiv sau interes legitim, printr-un act administrativ susceptibil de a fi atacat în fața unei jurisdicții administrative speciale, poate alege între această procedură și procedura în fața instanței de contencios administrativ competente.

Varianta C nu cuprinde/nu se referă la semnificația caracterului facultativ al jurisdicțiilor administrative speciale, ci instituie o regulă specifică, prevăzută la art. 6 alin. 4 din Legea nr. 554/2004, care intervine doar în situația în care a fost deja aleasă calea jurisdicției administrative speciale și ulterior se renunță la ea. Ca atare, varianta C nu satisface cerința din enunțul întrebării.

De asemenea, este greșită susținerea contestatorului, potrivit căreia varianta A sugerează că, dacă persoana vătămată alege procedura în fața unei jurisdicții administrative speciale, nu mai poate avea acces la instanța de judecată, acțiunea fiind inadmisibilă pentru lipsa procedurii prealabile impuse prin art. 7 alin. 1 din Legea nr. 554/2004.

În realitate, sintagma „procedura la instanța de contencios administrativ competentă”, folosită în textul variantei de răspuns A, se referă inclusiv la procedura plângerii prealabile, atunci când legea o impune, întrucât aceasta face parte din „procedura la instanță”, fiind o condiție specială de admisibilitate a acțiunii directe în contencios administrativ.

13 G1 (3 G2, 19 G3, 11 G4), contestată de un candidat (A1107):

În baza art. 14 alin. 4 din Regulamentul aprobat prin hotărârea C.S.M. nr. 621/21.09.2006, s-a procedat la mediere, iar în urma acesteia, cu majoritate, contestația a fost admisă și s-a decis, conform art. 20 alin. 7 din hotărârea C.S.M. nr. 621/21.09.2006, acordarea punctajului atât pentru varianta C, propusă de subcomisia de elaborare a subiectelor, cât și pentru varianta B, motivarea opiniilor exprimate fiind cuprinsă în procesul-verbal de mediere încheiat la data de 21.09.2018.

17 G1 (7 G2, 17 G3, 9 G4), contestată de 2 candidați (B1682, B1896):

În baza art. 14 alin. 4 din Regulamentul aprobat prin hotărârea C.S.M. nr. 621/21.09.2006, s-a procedat la mediere, iar în urma acesteia s-a decis, cu majoritate, respingerea ambelor contestații, motivarea opiniilor exprimate fiind cuprinsă în procesul-verbal de mediere.

19 G1 (8 G2, 16 G3, 20 G4), contestată de un candidat (B1513):

Contestația se respinge, întrucât nu sunt corecte toate variantele de răspuns, astfel cum susține contestatorul, ci este corectă doar varianta C.

Astfel, art. 16 alin. 7 din OG nr. 2/2001 prevede expres că neconsemnarea obiecțiunilor contravenientului este sancționată cu nulitatea procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției. Chiar dacă enunțul întrebării nu distinge explicit între nulitatea expresă și virtuală, totuși, din modalitatea de redactare a enunțului („este sancționată cu nulitatea”, adică de către legiuitor, prin chiar textul OG nr. 2/2001), rezultă că a fost avută în vedere nulitatea expresă.

Mai mult, lecturarea răspunsurilor propuse în cele 3 variante oferă suficiente date care să permită identificarea sensului întrebării și a răspunsului corect, în condițiile în care, dintre viciile formale enumerate în cele 3 variante, doar neconsemnarea obiecțiunilor contravenientului este sancționată cu nulitatea de art. 16 alin. 7 din OG nr. 2/2001, celelalte două neregularități fiind susceptibile să atragă nulitatea (virtuală) doar în anumite situații particulare, respectiv cu condiția invocării și dovedirii unei vătămări care să nu poată fi înlăturată altfel decât prin anularea procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției.

La Proba Practică au fost formulate contestații cu privire la 7 întrebări:

1 G1 (8 G2, 3 G3, 10 G4), contestată de un candidat (B1896):

Contestația se respinge, întrucât varianta B, indicată de contestator, nu este corectă.

Astfel, în speță nu sunt aplicabile prevederile art. 7 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, cum greșit susține contestatorul, ci cele ale art. 7 alin. 3 din același act normativ, întrucât reclamantii nu sunt destinatari ai ordinului M.M.F.P.S.P.V. nr. 605/2009, ci terți. Această împrejurare rezultă atât din coroborarea elementelor de fapt ale speței, cât și din mențiunea expresă în cuprinsul enunțului că „ordinul este adresat instituțiilor din subordine”, inclusiv Inspecției Muncii.

Din moment ce reclamanții nu sunt destinatari ai ordinului M.M.F.P.S.P.V. nr. 605/2009, nu există obligația comunicării acestui act administrativ cu caracter individual către aceștia, fiind aplicabile prevederile art. 7 alin. 3 din Legea nr. 554/2004, potrivit căreia „este îndreptățită să introducă plângere prealabilă și persoana vătămată într-un drept al său sau într-un interes legitim, printr-un act administrativ cu caracter individual, adresat altui subiect de drept, din momentul în care a luat cunoștință, pe orice cale, de existența acestuia, în limitele termenului de 6 luni prevăzut la alin. 7”. În prezența acestui text de lege, nu poate fi primită susținerea contestatorului, în sensul că nu există niciun text de lege care să facă referire la „data luării la cunoștință”.

Ca atare, pentru curgerea termenului de formulare a plângerii prealabile este relevantă data la care reclamanții au luat cunoștință de existența ordinului nr. 605/2009.

Din datele speței rezultă că aceștia au luat cunoștință de existența ordinului nr. 605/2009 la data de 01.05.2009, când li s-au comunicat deciziile nr. 61/2009 și nr. 62/2009, prin care au fost puse în aplicare prevederile art. 1 alin. 1 din ordinul M.M.F.P.S.P.V. nr. 605/2009, sub aspectul cuantumului sporului de complexitate. Or, plângerea prealabilă a fost depusă la data de 03.02.2014, cu depășirea termenului prevăzut de art. 7 alin. 3 din Legea nr. 554/2004, astfel că instanța de recurs va respinge recursul ca nefondat, conform variantei C, singura corectă.

3 G1 (9 G2, 4 G3, 5 G4), contestată de 2 candidați (B1586, B2032):

Ambele contestații se resping, argumentele contestatorilor fiind înlăturate, întrucât:

Varianta B, indicată de unul dintre contestatori, nu este corectă, întrucât nu sunt aplicabile prevederile art. 99 alin. 2 din Codul de procedură civilă, ci dispozițiile speciale ale art. 18 alin. 2 din Legea nr. 554/2004, potrivit căreia „instanța este competentă să se pronunțe (...) și asupra legalității operațiunilor administrative care au stat la baza emiterii actului supus judecării”.

Regula cuprinsă la art. 99 alin. 2 din Codul de procedură civilă urmează a fi îndepărtată de la aplicare în speță, prin raportare atât la natura juridică a actelor contestate, cât și la reglementarea art. 28 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, conform căreia „dispozițiile prezentei legi se completează cu prevederile Codului civil și cu cele ale Codului de procedură civilă, în măsura în care nu sunt incompatibile cu specificul raporturilor de putere dintre autoritățile publice, pe de o parte, și persoanele vătămate în drepturile sau interesele lor legitime, pe de altă parte”.

Astfel, actul administrativ împotriva căruia poate fi formulată acțiunea în contencios administrativ este autorizația de construire emisă de primarul general al Municipiului București, în timp ce avizul reprezintă o operațiune administrativă prealabilă/act premergător, care nu se poate contesta pe cale separată, ci doar împreună cu actul administrativ.

Față de natura juridică a avizului și de prevederile art. 18 alin. 2 din Legea nr. 554/2004, nu se poate susține că anularea avizului are natura unui capăt principal de cerere, astfel încât să devină aplicabile prevederile art. 99 alin. 2 din Codul de procedură civilă, care ar fi atras, într-adevăr, competența materială a curții de apel, în raport de rangul autorității publice emitente.

În realitate, instanța competentă *ratione materiae* se stabilește în speță în funcție de rangul emitentului actului administrativ, adică al autorizației de construire. Având în vedere că aceasta a fost emisă de către o autoritate publică locală, instanța competentă material a soluționa acțiunea este tribunalul, conform art. 10 alin. 1 teza I din Legea nr. 554/2004, astfel că trebuia respinsă ca neîntemeiată excepția necompetenței materiale, conform variantei A de răspuns, singura corectă.

Varianta C, indicată de celălalt contestator, nu este corectă, întrucât, conform celor deja expuse, sunt aplicabile prevederile art. 18 alin. 2 din Legea nr. 554/2004, iar cele două capete de cerere nu pot fi disjuncte, fiind aflate într-o strânsă legătură, urmând a fi judecate împreună de către tribunal, în funcție de rangul autorității publice emitente a autorizației de construire.

4 G1 (3 G2, 7 G3, 2 G4), contestată de un candidat (B1586):

Contestația se respinge, întrucât varianta C, indicată de contestator, nu este corectă.

Cererea în despăgubiri prezentată prin enunțul speței nu este o acțiune civilă, cum greșit susține contestatorul, ci este o acțiune în contencios administrativ, întemeiată pe dispozițiile art. 106 alin. 1 din Legea nr. 188/1999, coroborate cu cele ale art. 19 din Legea nr. 554/2004.

Astfel, potrivit art. 106 alin. 1 din Legea nr. 188/1999, „în cazul în care raportul de serviciu a încetat din motive pe care funcționarul public le consideră netemeinice sau nelegale, acesta poate cere instanței de contencios administrativ anularea actului administrativ prin care s-a constatat sau s-a dispus încetarea raportului de serviciu, în condițiile și termenele prevăzute de Legea nr. 554/2004, precum și plata de către autoritatea sau instituția publică emitentă a actului administrativ a unei despăgubiri egale cu salariile indexate, majorate și recalulate, și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat funcționarul public”.

Întrucât reclamantul nu a formulat cererea în despăgubiri (drepturile salariale) odată cu acțiunea în anularea actului administrativ nelegal (ordinul nr. XX/14.03.2015), împrejurare care a fost explicit menționată în enunțul speței, acesta a formulat ulterior o atare cerere, cale procedurală recunoscută prin art. 19 din Legea nr. 554/2004: „(1) Când persoana vătămată a cerut anularea actului administrativ, fără a cere în același timp și despăgubiri, termenul de prescripție pentru cererea de despăgubire curge de la data la care acesta a cunoscut sau trebuia să cunoască întinderea pagubei. (2) Cererile se adresează instanțelor de contencios administrativ competente, în termenul de un an prevăzut la art. 11 alin. 2. (3) Cererile prevăzute la alin. 2 se supun normelor prezentei legi în ceea ce privește procedura de judecată și taxele de timbru”.

Chestiunea de dezlegat în speță o reprezintă stabilirea corectă a duratei termenului de prescripție și a momentului de la care acesta începe să curgă, prin raportare la prevederile speciale ale art. 19 din Legea nr. 554/2004, iar nu calificarea cererii, în sensul dacă este o acțiune civilă sau, dimpotrivă, o acțiune în contencios administrativ. Din enunțul speței rezultă în mod clar că este vorba despre o acțiune în contencios administrativ, întemeiată pe art. 19 din Legea nr. 554/2004. Prin urmare, nu pot fi primite susținerile contestatorului, în sensul că „drepturile salariale nu au caracter administrativ”, că nu este aplicabil art. 19 din Legea nr. 554/2004 și că instanța trebuie să stabilească calificarea corectă a cererii de chemare în judecată. În consecință, nu este relevantă nici referirea contestatorului la recursul în interesul legii nr. 10/2017.

6 G1 (4 G2, 10 G3, 8 G4), contestată de un candidat (A1107):

Contestația se respinge, întrucât varianta B, indicată de contestator, nu este corectă.

Astfel, varianta A este cea corectă și se regăsește în decizia Î.C.C.J. nr. 2271/23.09.2016, indicată în tematica și bibliografia de concurs, în raport de datele speței impunându-se admiterea recursului, casarea sentinței și trimiterea cauzei spre rejudecare la aceeași instanță (iar nu casarea cu reținere spre rejudecare), deoarece instanța de fond nu putea face o analiză exhaustivă a dispoziției de sancționare disciplinară în lipsa documentației administrative care a stat la baza emiterii sale, avându-se în vedere și obligația de a respecta principiul contradictorialității, precum și necesitatea aplicării dreptului părților la dublul grad de jurisdicție.

8 G1 (1 G2, 8 G3, 4 G4), contestată de 2 candidați (B1586, B2032):

În baza art. 14 alin. 3 din Regulamentul aprobat prin hotărârea C.S.M. nr. 621/21.09.2006, cu acordul tuturor membrilor subcomisiei de elaborare a subiectelor, au fost admise contestațiile

și s-a procedat la anularea întrebării, întrucât niciuna dintre variantele de răspuns nu este corectă.

La adoptarea acestei soluții s-a avut în vedere că în speță nu este indicată data înregistrării pe rolul instanței a cererii de chemare în judecată, element de fapt necesar pentru identificarea actului normativ aplicabil în speță, precum și a variantei legislative a acestuia.

Astfel, fiind vorba despre o acțiune în rezilierea unui contract de achiziție publică, în funcție de data introducerii acesteia pe rolul Tribunalului A urma a se stabili legea specială aplicabilă, respectiv OUG nr. 34/2006 sau, după caz, Legea nr. 101/2016, acte normative care, de-a lungul timpului, au cuprins reglementări diferite atât cu privire la instanța competentă material (sub aspectul specializării secțiilor), cât și referitor la procedura prealabilă.

Sub acest ultim aspect, în situația în care ar fi fost incidentă în speță Legea nr. 101/2016, în funcție de data introducerii acțiunii urma a se stabili forma legislativă aplicabilă, raționament necesar pentru rezolvarea speței, având în vedere că, prin OUG nr. 107/27.12.2017, a fost introdus alin. 7 la art. 53, cu următorul conținut: „Pentru soluționarea litigiilor prevăzute la alin. 1 nu este necesară parcurgerea unei proceduri prealabile”.

Or, din moment ce legea specială prevede expres că nu este obligatorie procedura prealabilă, nu se mai poate invoca excepția tardivității formulării plângerii prealabile, fiind înlăturate de la aplicare dispozițiile de drept comun ale art. 7 alin. 6 din Legea nr. 554/2004.

Urmare anulării întrebării, punctajul aferent acestei întrebări se va acorda tuturor candidaților, conform art. 20 alin. 7 din Regulamentul aprobat prin H.C.S.M. nr. 621/21.09.2006.

9 G1 (7 G2, 1 G3, 9 G4), contestată de 3 candidați (B1500, B1586, B1850):

Contestațiile se resping, întrucât singura variantă corectă este A.

Includerea în tematica și bibliografia de concurs a deciziei Î.C.C.J. nr. 2002/14.05.2015 (în care se analizează caracterul restrictiv al unei cerințe privind capacitatea tehnică și/sau profesională din perspectiva elaborării de către experți a unor proiecte similare în administrație publică) nu are și nu poate avea semnificația elaborării subiectelor de la proba practică prin raportare la o situație de fapt și de drept identică cu cea din decizia judecătorească menționată.

Fiind vorba despre proba practică, prin elaborarea speței s-a urmărit verificarea capacității candidaților de a aplica prevederile relevante din OUG nr. 34/2006 și OUG nr. 66/2011 la o situație de fapt concretă, cu care se pot întâlni în activitatea de judecată.

De altfel, speța putea fi rezolvată, *mutatis mutandis*, prin raportare la raționamentul dezvoltat de Î.C.C.J. în următoarele considerente relevante ale deciziei nr. 2002/14.05.2015: „împunerea cerinței referitoare la experiența profesională specifică *în administrație publică* pentru membrii echipei de specialiști și managerul de proiect reprezintă o *cauză de restrângere* a participării operatorilor economici care, deși dețin personal calificat prin prisma cerințelor referitoare la studii și a experienței profesionale specifice, nu fac dovada experienței profesionale specifice *în administrație publică*.” Plecând de la aceste considerente ale Î.C.C.J. (iar nu cele subsecvente, referitoare la participarea la un proiect identic sau similar), se observă că enunțul speței contestate cuprinde informații clare și suficiente pentru conturarea unui raționament juridic corect și pentru alegerea variantei de răspuns A, în condițiile în care, la prezentarea situației de fapt, s-a arătat că prima cerință de calificare considerată restrictivă privește „încheierea și îndeplinirea cu succes, în ultimii 3 ani, a cel puțin unui contract de servicii de complexitate similară, în cadrul implementării unui proiect *finanțat din fonduri europene*. (...) Demonstrarea experienței similare în susținerea capacității de implementare a proiectului nu trebuie să fie determinată de *natura sursei de finanțare*, ci de abilitățile persoanelor implicate în proiect”.

Faptul că în cuprinsul deciziei Î.C.C.J. nr. 2002/14.05.2015 s-a arătat că nu ar fi fost restrictivă cerința, dacă s-ar fi referit la un proiect similar (iar nu identic), nu este de natură a conduce la concluzia că speța nu ar fi în concordanță cu tematica și/sau bibliografia de concurs, întrucât, pe lângă faptul că s-a urmărit verificarea capacității candidaților de a aplica prevederile relevante din OUG nr. 34/2006 și OUG nr. 66/2011 la o anumită situație de fapt, lecturarea cu atenție a considerentelor deciziei nr. 2002/14.05.2015 conducea la alegerea variantei corecte A.

Pe de altă parte, sunt nerelevante susținerile contestatorilor referitoare la distincția făcută de Î.C.C.J., în cuprinsul deciziei nr. 2002/14.05.2015, între impunerea participării la un proiect identic și unul similar, întrucât în speța contestată caracterul restrictiv al primei cerințe rezultă dintr-o altă împrejurare, și anume impunerea sursei de finanțare a proiectului pentru demonstrarea experienței similare. Întrucât datele prezentate în enunțul speței sunt clare și suficiente pentru a se constata că ambele cerințe minime de calificare au caracter restrictiv, rezultă că variantele B și C sunt greșite, singura variantă corectă fiind cea de la litera A.

10 G1 (6 G2, 9 G3, 3 G4), contestată de 2 candidați (B1586, B1896):

Ambele contestații se resping, întrucât varianta B, indicată de contestatori, nu este corectă. Astfel, în materia contenciosului administrativ, doctrina și practica judiciară au statuat că este suficient, pentru a se reține calitatea procesuală pasivă, ca emitentul actului administrativ contestat să aibă capacitate de drept administrativ, nefiind necesar să aibă personalitate juridică, aceasta din urmă fiind o ficțiune juridică specifică dreptului privat. În speță, însă, discuția nu poartă asupra distincției dintre capacitatea administrativă și personalitatea juridică, ci asupra calității procesuale pasive și a unității administrativ-teritoriale (Municipiul București), alături de emitentul actului administrativ nelegal (C.G.M.B), pentru capătul de cerere privind despăgubirile.

Atunci când în cadrul acțiunii în contencios administrativ se formulează și un capăt de cerere în despăgubiri, fiind vorba, așadar, despre un contencios subiectiv de plină jurisdicție (cum este situația din speță), în lipsa unui text de lege expres în cuprinsul Legii nr. 554/2004, trebuie să se recurgă la dispozițiile art. 21 alin. 1 din Legea nr. 215/2001, potrivit căreia „unitățile administrativ-teritoriale sunt persoane juridice de drept public, cu capacitate juridică deplină și patrimoniu propriu”. În condițiile în care reclamantul, în temeiul principiului disponibilității, a înțeles să formuleze cererea în despăgubiri și în contradictoriu cu titularul patrimoniului din care urmează să se îndestuleze (Municipiul București), în cazul admiterii acesteia, nu se putea nega calitatea acestui pârât de subiect al raportului juridic litigios, în sensul dispozițiilor art. 36 din Codul de procedură civilă și, implicit, calitatea procesuală pasivă.

Comisia de contestații,

